

ΕΡΙΕΤΤΑ ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΥ ΛΑΤΣΗ

Είμαι η Εριέττα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Είμαι η Εριέττα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εριέττα Κούρκουλου Λάτση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Νίκος Ζήκος
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024

ISBN 978-618-01-5866-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΕΡΙΕΤΤΑ ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΥ ΛΑΤΣΗ

Είμαι η Εριέττα

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα.....	11
Μια μικρή πριγκίπισσα	16
Ψάχνοντας την Εριέττα.....	18
Ο Κούρκουλος	20
Ο μπαμπάς μου	21
Το καλό παιδί.....	23
Ο έξω κόσμος.....	30
Ποτέ μη λες ποτέ	37
Η αρρώστια	40
Στην αρρώστια δεν ασθενεί μόνο ο ασθενής	45
Θυμός	52
Αντίο, μπαμπά	54
Η κηδεία	58
Δεκατρία	61
Υπό παρακολούθηση.....	64
Επικίνδυνα παιχνίδια.....	67
Αλλαγές	72
Ξυπνώντας από την ύπνωση	76
Βγαίνοντας από το τούνελ.....	80

Κάτι εντελώς δικό μου	83
Τα ζώα και εγώ	83
Η Ντόλι	87
Η πρώτη μου μέντορας	91
Το δικό μου όνειρο	94
Η γέννηση της Save a Greek Stray	97
Αντιδράσεις	99
Παραμένοντας πιστοί στον σκοπό μας	101
Φιλοζωία/φιλανθρωπία	103
Αδέσποτα στην Ελλάδα	107
Η SGS σήμερα	109
Μια μάχη με το μυαλό	113
Κρίσεις πανικού.....	113
Θεραπεία	118
Σκάβοντας βαθιά	122
Συναισθήματα	124
Αυτοέλεγχος	127
Ενοχές	130
Οικογένεια	132
Ενηλικίωση	135
Ο Βύρνας	138
Τα ζώα είναι εδώ με εμάς, όχι για εμάς	167
Ευθυγραμμίζοντας πράξεις και αξίες	176
Επαφή	179
Οι άλλοι	183
Οικογενειακές συγκεντρώσεις	186
Ένα απλό φαγητό.....	187
Το Πάσχα.....	188
Ο γάμος	189

Η εγκυμοσύνη και το παιδί	190
Το παιδί μας.....	191
Η κρεατοφαγία, όπως και η φυτοφαγία, είναι κάτι που μαθαίνεται	191
Κι όμως, δε γεννιόμαστε σαρκοφάγοι	192
Στα παιδιά μας λέμε ψέματα.....	194
Τι γίνεται μετά;	195
Υπογονιμότητα	197
Μητρότητα	227
Εγκυμοσύνη	227
Προετοιμασία	232
Ο τοκετός μου	234
Ώρα γέννησης μητρός και τέκνου: 19:25	239
Εγώ θα το κάνω διαφορετικά	241
Μπαμπάς και μαμά	245
Νέα μαμά	249
Μαθήματα	255
Βασίσου στο ένστικτό σου	255
Ποτέ μη λες ποτέ	256
Δεν μπορείς και δεν έχει σημασία να τα κάνεις όλα τέλεια	257
Κάθε παιδί είναι διαφορετικό	258
Μπορούμε και πρέπει να λέμε «όχι».....	259
Το παιδί δεν είναι ο καθρέφτης σου	260
Το παιδί σου δε σου ανήκει	261
Μαμά προς μαμά	262
Η αφετηρία	264
Καλοσύνη	267
Ειλικρίνεια	269

Ακτιβισμός.....	270
Ενσυναίσθηση	270
Κουτάκια.....	271
Δουλειά	272
Κάνοντας κάτι που αγαπώ	274
Lon!nK Fashion	275
Ένα μικρό (ίσως και μεγάλο) σπρώξιμο	279
The Birth Center	281
Επενδύοντας με την καρδιά	284
Προσφορά.....	286
A Promise to Animals	286
Kind Things	288
Το σώμα μου	290
Ξανά μαμά;.....	296
Η δική μου ζωή.....	305
Δείξε μου τους φίλους σου	306
Είμαι διαφορετική.....	309
Εμπιστοσύνη στη ζωή	312
Τώρα ξεκινάμε.....	314
Εγώ θα αλλάξω τον κόσμο.....	316

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Αυτό το βιβλίο άρχισε να δημιουργείται πριν από περίπου τριάντα χρόνια. Οι λέξεις, οι προτάσεις και τα κεφάλαια που θα διαβάσετε γράφτηκαν σε διαφορετικές τοποθεσίες και σε διαφορετικές φάσεις ζωής και ψυχολογίας. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι γράφτηκαν από διαφορετικούς ανθρώπους, γιατί αυτό δεν είμαστε σε κάθε σημαντικό στάδιο της ζωής μας; Παιδί, έφηβη, ενήλικη, μαμά. Οι εμπειρίες, οι σχέσεις που δημιουργούμε, οι άνθρωποι που κερδίζουμε αλλά και εκείνοι που χάνουμε μας σμιλεύουν συνεχώς, σαν ένα πήλινο σκεύος που στην τελική μορφή του δε μοιάζει σε τίποτα με την άχαρη μπαλίτσα από την οποία ξεκίνησε.

Πάντα λάτρευα το γράψιμο – ήταν, είναι και θα είναι ο δικός μου τρόπος έκφρασης και αποσυμπίεσης από τις σκέψεις που κατακλύζουν συνεχώς το μυαλό μου και συχνά το βασανίζουν. Τα πρώτα γράμματα που έγραψα ήταν στον πατέρα μου, στον οποίο πολλές φορές φοβόμουν να μιλήσω λόγω της αυστηρότητάς του. Μέσα από αυτά έμαθα να δομώ τη σκέψη μου και να τη μεταδίδω με έναν τρόπο ειλικρινή και, όταν χρειαζόταν, πειστικό. Αργότερα, χρησιμοποίησα το γράψιμο για να διαχειρι-

στώ το πένθος μου, ένα πένθος που έκρυβα πολλά χρόνια γιατί ντρεπόμουν να το βιώσω. Όμως εκτίμησα πραγματικά τη δύναμη του γραπτού λόγου όταν αποφάσισα να τον χρησιμοποιήσω για να γνωστοποιήσω τα θέματα που απασχολούσαν εμένα και, απ' ό,τι φαίνεται, πολλές και πολλούς άλλους. Από τις προσωπικές μου μάχες με την αρρώστια και τον θάνατο του πατέρα μου και τα ψυχικά κατάλοιπα που μου άφησαν εκείνα τα χρόνια, μέχρι τους ηθικούς προβληματισμούς μου σχετικά με την κατανάλωση του κρέατος και των ζωικών παραγώγων, το γράψιμο μου επέτρεψε να μοιραστώ την εμπειρία και τις απόψεις μου, φέρνοντάς με πιο κοντά σε ανθρώπους που δε θα είχα την τύχη να συναντήσω διαφορετικά. Επιπλέον, χτίζοντας αυτή τη μικρή κοινότητα μέσα στο τοξικό περιβάλλον των κοινωνικών δικτύων, μου δόθηκε η ευκαιρία να κάνω γνωστές αδικίες ανθρώπων που δεν έχουν το βήμα που έχω εγώ και άλλων υπάρξεων που δεν έχουν ανθρώπινη φωνή, αλλά των οποίων τη ζωή μπορούσαν οι δικές μου λέξεις να βελτιώσουν, άλλοτε πολύ και άλλοτε λιγάκι.

Πάντα γιόρταζα το «λιγάκι». Ίσως αυτό είναι το μυστικό που μου επιτρέπει να συνεχίζω – ένα ζώο, ένας άνθρωπος, ένας γονιός, ένας εθελοντής, ένας δάσκαλος που θα αποφασίσει να το κάνει διαφορετικά! Ο αριθμός ένα δεν πρέπει να υποτιμάται – είναι αυτός από τον οποίο ξεκινούν τα πάντα και χωρίς τον οποίο δε θα υπήρχε τίποτα. Είναι αυτός που χτίζει το κάστρο του δέκα, του εκατό, του χίλια, του άπειρου – το ένα είναι η πηγή του σύμπαντος. Αυτό είμαι και εγώ. Μία γυναίκα, μία σύζυγος, μία μαμά, μία φίλη, μία κόρη, μία αδελφή, μία ακτιβίστρια, μία κοπέλα που έχει αποφασίσει ότι μπορεί να αλλάξει τον κόσμο αλλά αρκείται στο ότι έχει καταφέρει στα τριάντα της χρό-

νια να αλλάξει έστω και μία ζωή, ίσως και παραπάνω... Όμως και εσύ που αποφάσισες να διαβάσεις το βιβλίο μου είσαι μία – είσαι ένας. Ένας άνθρωπος μικρός αλλά παντοδύναμος, ένας που συν έναν, συν έναν, συν έναν μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο. Αυτό σου εύχομαι. Να το πιστέψεις, γιατί είναι αλήθεια. Αυτή είναι η δική μου ιστορία, θα ήθελα πολύ να μπορούσα να διαβάσω και τη δική σου, όποιος και αν είσαι.

Μέσα σε αυτό το βιβλίο θα διαβάσεις αλήθειες – τις δικές μου αλήθειες. Πάντα ήθελα να γράψω ένα βιβλίο, όμως δίστασα πολλές φορές, γιατί ήξερα ότι, εάν τελικά αποφάσιζα να το κάνω, θα έπρεπε να ανοίξω την καρδιά μου και να συμπεριλάβω εμπειρίες και βιώματα που ίσως να με εξέθεταν, ενώ δεν αισθανόμουν ακόμα έτοιμη. Παρόλο που το έχω κάνει πλέον δεκάδες φορές, όταν μοιράζομαι κάτι στη σελίδα μου στο Instagram, κρατάω την ανάσα μου και συχνά αναρωτιέμαι «μα γιατί το κάνω;». Όμως κάθε φορά, έπειτα από μια «δύσκολη» ανάρτηση, έρχεται ένα μήνυμα που μπορεί να είναι από μια γυναίκα που με ευχαριστεί γιατί ένωσε λιγότερο μόνη κατά τη διαδικασία της εξωσωματικής και κατάφερε έπειτα από τρεις προσπάθειες να μείνει έγκυος – «είσαι η πρώτη στην οποία στέλνω τα νέα μας» μου γράφει – και όπου και αν είμαι, ότι και αν κάνω, σταματάει για λίγα δευτερόλεπτα ο χρόνος και απλώς χαμογελάω και σκέφτομαι ότι η ζωή είναι όμορφη. Όμως δεν το κάνω για εκείνη. Το κάνω για εμένα, γιατί και εγώ είμαι σαν εκείνη. Πάνω απ' όλα, αυτά τα μοιράσματα βοηθούν εμένα, που μεγάλωσα με ένα αίσθημα μοναξιάς και δυσκολευόμουν να ταυτιστώ με οποιονδήποτε. Με βοηθάει γιατί μου υπενθυμίζει ότι, όπου κι αν βρισκόμαστε, όποιον δρόμο κι αν έχουν πάρει οι ζωές μας, είμαστε μέρη μιας αλυσίδας, και είτε το θέλουμε είτε

όχι, συνδεόμαστε με τους συνανθρώπους μας, με τα υπόλοιπα ζώα και με τη φύση. Όσο μόνοι και αν αισθανόμαστε, δεν είμαστε ποτέ στην πραγματικότητα μόνοι, γιατί δεν μπορούμε να υπάρξουμε χωρίς τον «άλλον».

Όταν ήμουν έξι χρόνων, ο πατέρας μου μου είπε ότι θα ξέρω ότι έχω πετύχει στη ζωή μου, όταν σταματήσουν να αναφέρονται σε εμένα ως «η κόρη της Λάτση» ή «η κόρη του Κούρκουλου» και θα είμαι απλώς «η Εριέττα». Αυτό που δε μου είπε ήταν ότι ανάμεσα σε αυτά τα δύο πολύ βαριά επώνυμα θα δυσκολευόμουν πολύ να βρω την ταυτότητά μου. Χρησιμοποίησα συνειδητά τη λέξη «βρω», γιατί η Εριέττα πάντα υπήρχε, όπως υπάρχει ο αυθεντικός εαυτός κάθε ανθρώπου. Όμως μέσα στα χρόνια δεχόμαστε εκατομμύρια επιρροές που μας αποπροσανατολίζουν, με αποτέλεσμα να τον χάνουμε. Μπορώ να πω με απόλυτη ειλικρίνεια ότι το δυσκολότερο εγχείρημα που χρειάστηκε να αναλάβω μέχρι σήμερα ήταν αυτή η ανεύρεση της Εριέττας. Ανάμεσα σε δυο επώνυμα αντίθετων κόσμων, δυσκολευόμουν να ταιριάξω απόλυτα με το ένα από τα δύο, και άρχισα πολύ να συνειδητοποιήσω ότι η πηγή του προβλήματος βρισκόταν εξαρχής σε αυτή την προσπάθεια για το απόλυτο «ταίριασμα». Δεν ήταν ρεαλιστικό ούτε ωφέλιμο τελικά να απαρνηθώ κανένα από τα δύο μου επώνυμα, αφού από την ημέρα που γεννήθηκα και οι δύο αυτοί άνθρωποι ήταν αναπόσπαστα κομμάτια μου, που είχαν εξίσου σημαντικά μαθήματα και αξίες να μου μεταδώσουν.

Αυτό το βιβλίο περιγράφει τη διαδρομή των τριάντα χρόνων της ζωής μου, μέσα στα οποία κατάφερα να επιστρέψω στον αυθεντικό μου εαυτό. Στη διάρκεια αυτών των χρόνων πέρασα όμορφα, αλλά και δύσκολα. Γνώρισα ανθρώπους που με βοή-

θησαν να εξελιχθώ, με αγάπησαν αληθινά και συνέβαλαν καθοριστικά σε αυτό που είμαι σήμερα. Γνώρισα όμως και ανθρώπους που με κράτησαν πίσω, με πλήγωσαν και θα μπορούσαν να με είχαν βάλει σε κίνδυνο εάν δε στεκόμουν γερά στις αξίες με τις οποίες με γαλούχησαν οι γονείς μου. Μέσα σε αυτά τα χρόνια γέλασα, χόρεψα και ταξίδεψα πολύ, όμως έπεσα και στα πατώματα, φοβήθηκα, έκλαψα και απελπίστηκα. Σε αυτές τις στιγμές, με κράτησαν όρθια οι αγαπημένοι μου άνθρωποι, στους οποίους δεν ντράπηκα και δε δίστασα να στηριχτώ, αλλά και το όνειρό μου να χρησιμοποιήσω την τύχη και τη δύναμη που μου χαρίστηκαν για να συμβάλω σε έναν καλύτερο κόσμο για όλους. Χωρίς αυτόν τον σκοπό, θα είχα χαθεί σε μια ύπαρξη χωρίς νόημα, από την οποία δε θα μπορούσα να επιβιώσω.

Σήμερα, μπορώ επιτέλους να πω ότι στέκομαι στα πόδια μου και ξέρω πολύ καλά ποια είμαι – είμαι η Εριέττα.

Μια μικρή πριγκίπισσα

Μαμά, εμείς δεν είμαστε κανονικοί;»
Έμουν μόλις έξι χρόνων όταν έκανα αυτή την ερώτηση στη μητέρα μου, καθισμένη στο υπέρδιπλο κρεβάτι της στο σπίτι μας στην Εκάλη.

«Τι εννοείς “κανονικοί”;» με ρώτησε με το δίκιο της εκείνη, αν και νομίζω ότι υποψιαζόταν αυτό που με προβλημάτιζε.

Θυμάμαι ότι, κάθε φορά που με καλούσε μια καινούργια μου φίλη από το σχολείο στο σπίτι της, ευχόμουν αυτό να έμοιαζε λίγο περισσότερο με το δικό μου. Κάπου ήξερα όμως μέσα μου –γιατί τα παιδιά αντιλαμβάνονται τα πάντα– ότι μάλλον δε θα έμοιαζε. Ήταν όλα μεγάλα σπίτια, γιατί οι φίλες μου πήγαιναν στο ίδιο πανάκριβο σχολείο όπου πήγαινα και εγώ, αλλά πάντα μπροστά στο δικό μας φαίνονταν μικρά.

Τα παιδιά δεν ενδιαφέρονται για τα χρήματα, αυτή είναι μια αρρώστια που αποκτούν αργότερα, μέσα από την επιρροή της οικογένειας και της κοινωνίας στην οποία μεγαλώνουν. Τα παιδιά, τουλάχιστον στην ηλικία που περιγράφω, έχουν μονάχα την ανάγκη να αισθάνονται ότι ανήκουν κάπου και, για να γίνει αυτό, θα πρέπει, όσο είναι δυνατόν, να μην ξεχωρίζουν από τα

υπόλοιπα παιδιά. Εγώ, δυστυχώς, ήμουν χαμένη από χέρι...

Πάντα υπήρχαν δείγματα ότι η μαμά και ο μπαμπάς μου δεν ήταν «κανονικοί», αλλά εγώ απέφευγα να το παραδεχθώ στον εαυτό μου. Κάπου ίσως και να έλπιζα ότι η δική τους μη κανονικότητα δε θα επηρέαζε εμένα. Μεγαλώνοντας, όμως, γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρο ότι αυτό δεν ήταν ρεαλιστικό.

«Άλφα οχτώ προς πύλη δύο, άφιξη Αφροδίτης σε τρία λεπτά» άκουγα στον ασύρματο επιστρέφοντας με δυο θεόρατους άντρες από το νηπιαγωγείο (το «Αφροδίτη» ήταν το κωδικό όνομα που χρησιμοποιούσε η ασφάλειά μου για εμένα). Αυτό δεν ήταν δείγμα; Μα πώς να είναι; Αφού οι άντρες αυτοί ήταν οι φίλοι μου, ο Βλαδίμηρος και ο Γιάννης, και με έπαιρναν από το σχολείο γιατί οι γονείς μου είχαν άλλες υποχρεώσεις. Δεν μπορούσα όμως να μην παραξενευτώ που τη Χριστινούλα και τον Αλέξανδρο περνούσε να τους πάρει η γιαγιά όταν δεν μπορούσαν οι γονείς τους.

Όλα τα βλέπουν τα παιδιά και όλα τα καταλαβαίνουν, απλώς όταν κάτι δε βοηθάει στην επιβίωσή τους, τείνουν να το απωθούν στο πίσω μέρος του μυαλού τους βαθιά, όπου χάνεται για πάντα – ή τουλάχιστον έτσι νομίζουν.

Για εμένα, η παραδοχή της διαφορετικότητας φάνταζε κατάδικη. Ήμουν ένα ντροπαλό και ήσυχο παιδί, αρκετά μοναχικό, με εξαίρεση τη σχεδόν καθημερινή παρέα εντός των πυλών του σπιτιού μας με τον ξάδελφό μου τον Βαγγέλη. Στο χρυσό μου κλουβί, όπου η πραγματικότητά μου ήταν πολύ διαφορετική από οποιουδήποτε άλλου παιδιού στην Ελλάδα, ήμουν ευτυχισμένη. Δεν αισθανόμουν ότι μου έλειπε η συντροφιά. Είχα κάνει λίγους και εκλεκτούς φίλους από το Σπίτι του Αρκούδου, το νηπιαγωγείο όπου πήγαινα, είχα τη Νόρμα –τη δεύτερη μαμά

μου– και είχα ανακαλύψει ήδη τον μαγικό κόσμο των ζώων, στον οποίο αισθανόμουν από τότε απόλυτα ολοκληρωμένη.

«Ο κήπος της Εκάλης», όπως ονομάζαμε το σπίτι μας, ήταν τεράστιος. Θα μπορούσαν δεκάδες παιδιά να παίζουν κρυφτό στην υπέροχη φύση που το περιέβαλλε χωρίς να συναντηθούν ποτέ. Υπήρχε μέσα ένα ελικοδρόμιο, το οποίο είχα μετατρέψει σε ζωολογικό κήπο, ένας κήπος –της γιαγιάς μου– με τα ομορφότερα τριαντάφυλλα που έχω δει και μια μικρή λιμνούλα όπου μαζεύομασταν για να χαζέψουμε τα βατράχια. Είχαμε δική μας μηχανή παγωτού την οποία χρησιμοποιούσαμε όποτε μας έπιανε λιγούρα, και όποτε θέλαμε να ξεφύγουμε για λίγο από το σπίτι, δεν είχαμε παρά να διασχίσουμε τον δρόμο απέναντι από την πύλη Α και να πάμε στην ψησταριά του *Ecali Club*. Είχα δικό μου καρουσέλ, τρενάκι, κούνιες και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς ότι χρειάζεται ένα παιδί για να περνάει όμορφα. Ναι! Όλες αυτές οι πολύ πλούσιες λεπτομέρειες ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της παιδικής μου ηλικίας και ναι, έχω αποφασίσει να τις μοιραστώ μαζί σας, γιατί η καθεμιά από αυτές έπαιξαν ρόλο στο ποια είμαι και πού βρίσκομαι σήμερα.

Ψάχνοντας την Εριέττα

«Η Λάτση, αυτή είναι η Λάτση». Δεν μπορώ να μετρήσω τις φορές που έχω ακούσει αυτή τη φράση από διπλανές παρέες και περαστικούς. «Η Λάτση», λες και ήμουν εξωγήινος, ή ακόμα χειρότερα, σαν να είχα κάνει κάτι κακό. Ούσα ακόμα μικρή, έμαθα να μισώ το ίδιο μου το όνομα. Να το μισώ, γιατί αυτό με κάνει να ξεχωρίζω από τους υπόλοιπους. Να το μισώ, γιατί έκανε πολ-

λούς ανθρώπους να μισούν εμένα πριν ακόμα με γνωρίσουν, χωρίς να μπορώ να καταλάβω γιατί. Το όνομα «Λάτση» ήταν αυτό που στο δικό μου μυαλό εμπόδιζε και φυλάκιζε την «Εριέττα».

Μια μέρα –πρέπει να ήμουν οχτώ ή εννέα χρόνων τότε– ετοίμαζα την εργασία μου για το σχολείο και, τελειώνοντας, την έδωσα στον μπαμπά μου να της ρίξει μια ματιά. Θυμάμαι σαν τώρα το ύφος του μόλις την πήρε στα χέρια του.

«Κάθισε κάτω, σε παρακαλώ», μου είπε αυστηρά. «Το όνομά σου ποιο είναι;» συνέχισε.

«Εριέττα», απάντησα δειλά.

«Επίθετο δεν έχεις;»

«Έχω...»

«Και ποιο είναι;»

«Κούρκουλου Λάτση».

(Ήξερα πολύ καλά σε αυτό το σημείο ότι είχα γράψει μόνο το «Κούρκουλου».)

Είχα αρχίσει να καταλαβαίνω ότι, ενώ και τα δύο επώνυμά μου ήταν γνωστά στην Ελλάδα, το ένα ήταν αυτό που προκαλούσε τους ανθρώπους γύρω μου. Ο Κούρκουλος, ή αλλιώς ο «μπαμπάς», θεωρούνταν άνθρωπος του λαού. Η «Λάτση» ήταν πλούσια και οι πλούσιοι, εξ ορισμού, ήταν κακοί και άπληστοι άνθρωποι. Στο αθώο παιδικό μυαλό μου λοιπόν, η λύση στο πρόβλημά μου ήταν να «ξεχάσω» το δεύτερο επώνυμό μου. Έτσι και αλλιώς, τα περισσότερα παιδιά είχαν ένα. Εγώ γιατί έπρεπε να διαφέρω και σε αυτό;

«Ξέρεις, αγάπη μου, δεν είσαι μόνο Κούρκουλου, είσαι και Λάτση... μαζί σε κάναμε».

Δεν είχα το θάρρος τότε να του εξηγήσω. Ήμουν ακόμα παιδάκι.

Όταν ήμουν έξι χρόνων, ο πατέρας μου μου είπε ότι θα ξέρω ότι έχω πετύχει στη ζωή μου, όταν σταματήσουν να αναφέρονται σε εμένα ως «η κόρη της Λάτση» ή «η κόρη του Κούρκουλου» και **θα είμαι απλώς η «Εριέττα»**. Αυτό που δε μου είπε ήταν ότι ανάμεσα σε αυτά τα δύο πολύ βαριά επώνυμα θα δυσκολευόμουν πολύ να βρω την ταυτότητά μου. Χρησιμοποιώ συνειδητά τη λέξη «βρω», γιατί η **Εριέττα πάντα υπήρχε**, όπως υπάρχει ο αυθεντικός εαυτός κάθε ανθρώπου.

Αυτό το βιβλίο περιγράφει τη **διαδρομή** των τριάντα χρόνων της ζωής μου, μέσα στα οποία κατάφερα να επιστρέψω στον αυθεντικό μου εαυτό. Στη διάρκεια αυτών των χρόνων **πέρασα όμορφα, αλλά και δύσκολα**. [...] Γέλασα, χόρεψα και ταξίδεψα πολύ, όμως έπεσα και στα πατώματα, φοβήθηκα, έκλαψα και απελπίστηκα. Σε αυτές τις στιγμές, **με κράτησαν όρθια** οι αγαπημένοι μου άνθρωποι, στους οποίους δεν ντράπηκα και **δε δίστασα να στηριχτώ**, αλλά και το όνειρό μου να χρησιμοποιήσω την τύχη και τη δύναμη που μου χαρίστηκαν για να **συμβάλω σε έναν καλύτερο κόσμο για όλους**. Χωρίς αυτόν τον σκοπό, θα είχα χαθεί σε μια **ύπαρξη χωρίς νόημα**, από την οποία δε θα μπορούσα να **επιβιώσω**.

Σήμερα, μπορώ επιτέλους να πω ότι στέκομαι στα πόδια μου και ξέρω πολύ καλά ποια είμαι – **ΕΙΜΑΙ Η ΕΡΙΕΤΤΑ**.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30227